

Demény Péter

ÉGŐ EPER

A kislány kedves volt, jól nevelt, szerény és halk szavú.

Így is kezdhetném.

De maradjunk csak a realitás talaján, mint nagymama szokta mondani hunyorgósan.

Én mindig kedves voltam, jól nevelt, szerény és halk szavú – ilyennek nevelt anyám.

És akkor ez!

De nem is itt kell kezdenem.

Az erdő mellett laktunk, egy kis faházban, mert anyám egyedül tartott el kettőnket, különben is azt mondta, hogy most, az internet korában mindegy, hol lakik az ember. Hogy mégsem egészen mindegy, az abból derült ki számomra, hogy mikor már nagyobbacska voltam, az összekuporgatott pénzéből olyan zsalut vett, amely egyszerre gördült le mind a négy ablakra, és egy olyan zárat, amely halk surrogással óvott bennünket a veszedelemtől.

Olykor azonban nincs zár.

Marokföld gyönyörű kisváros, ősszel gesztenyefák égnek egyetlen sétányán, télen havas ágak őrzik, tavasszal zölddel lobog, nyáron meg a vendégek színesítik – ám előnye egyben hátrányát is jelenti: a fürdőzők között lehet pedofil, szexmániás, magamutogató és egyéb elferdült lélek, ahogy anyám, a városka gimnáziumának vallásnője nevezte őket.

Nagymama az erdő túlsó felén lakott, de nem kívül, hanem a rengetegben, ahogy szerette mondogatni. Magyartanár volt valamikor, jóval több fantáziával és humorral áldotta meg az Isten, mint anyámat, aki egyébként azt hajtogatta, Istenhez nem humor kell, hanem hit, nagymama viszont nem értette, a kettő miért zárja ki egymást. Folyton civakodtak, időnként vérig sértették, így szerették egymást, nagymama hát jobbnak látta, ha messzire költözik egyetlen, imádott és rettenetes lányától.

Úgy élt ott a másik faházban, mint egy jóságos boszorkány. Olykor rászólt a fazéokra, rotyogjon halkabban, máskor a rántást kevertette meg a fakanállal. Általában nem szeretett a képességeivel kérkedni, öreg volt már, olyan öreg, mint egy repedt fazék, mondogatta hunyorgva.

Otthon egyébként lehetett beszélni anyámmal. Ha az ember megértette, hogy kizárólag „Isten áldja”-val lehet köszönni és elköszönni, hogy evés és alvás előtt, ha törik, ha szakad, el kell mondani az evés-, illetve alvásimát, meg hogy vasárnap délelőtt templomba kell menni, ahol Géza tiszteletest hallgatjuk, akkor mást nem is kellett tennie. Anyám nem volt megszállott, csak szerette, hogy a hit ott legyen az életében, ezért aztán még kevésbé értettük nagymamával, hol és miért is hagyta el a humorát, bár nagymama esküdözött, hogy gyermekkorában se volt neki. Így aztán természetesen boszorkányi képességekről sem lehetett szó.

Ma is élnek, mégis múlt időben mesélek róluk. De hát nem rajtam múlt ez sem.

Tizennégy éves koromig nem mehettem egyedül nagymamához. Anyám azt mondta, attól, hogy a „rengeteg” szó nevetséges, az erdő igenis tele van veszedelemmel (érdekes, ezt a szót nem találta nevetségesnek), és amíg nem leszek nagylány, addig együtt megyünk. Hálistennek nagymama mindig megtalálta a módját, hogy kettesben maradjunk, ha másként nem, hirtelen leesett egy tányér a konyhában, és ezer darabra tört, és amikor anyám szemrehányóan ránézett, olyan ártatlanul nézett vissza rá, hogy majdnem én is hittem neki.

Anyám takarosán öltöztetett, de egyben kihívásokat is csempészt a takarosságba, például minden évben vett egy piros kalapocskát, az volt az én vízjelem, ahogy ő maga mondta, és Piroskának nevezett, holott az én nevem Klára, és elégedett vagyok vele.

Tizennégy éves koromig mobilom sem lehetett, meg tabletem sem, mert azok a Sátán művei, akkor azonban mindkettőt megvásárolta anyám, és nagyanymmal azt neveltük, hogy nem is tudtuk, hogy a Sátán ennyire figyel a korhatárra.

Aztán a következő évben nagymama megbetegedett, nekem kellett kosárban ételt vinni neki, ha anyám nem ért rá, márpedig gyakran nem ért rá, mert abban az évben volt az Unitáriusok Világtalálkozója, és minden az ő fejébe szakadt, hiába nyitotta ki a száját.

Egy napon betértem a Billába, narancsot vettem, sajtot, sonkát, szeletelt kenyeret, és a kosarat a karomra tettem. A Billából még felhívtam nagymamát, mert nem tudtam, milyen sajtot vegyek, hol a kimért, hol a macisajtót részesítette előnyben, hunyorítva azt mondta, a feje fölött tompa derengés, legalább az evésben lehessen válogató.

A kosárral, mint már annyiszor, elindultam az erdőn keresztül. Nekem addig barátom volt az erdő, szerettem a fákat, az ösvényeket, melyekről so-

ha nem lehetett tudni, nem vezetnek-e hirtelen másfelé, a pislogó bokrokra, a barátságos farkasfalkát, mely egy este, amikor későn indultam visszafelé, hazáig kísért, és a vezér hajlongva kezét csókolt búcsúzóul. Így hát meg se rezzentem, amikor egy farkas lépett mellém. Túl járhattam már az út felén, udvariasan köszöntem, ahogy egyébként ő is, hová-hová, kérdezte, a nagymamámhoz, válaszoltam, értem, bólogatott. Közben azonban mégiscsak olyan furcsa érzés vett rajtam erőt, túlságosan mézesmázos volt valahogy, túl sokat beszélt, olyan különösen parázslott a szeme, mint eper az éjszakában. Megtapogattam a mobilt a zsebemben, és rémülten láttam, kajánul figyel a mozdulatot. Még aznap este bejelölt a Facebookon, de nem jelöltem vissza, meg voltam győződve róla, hogy nem találkozunk többé, bár azóta sem értem, miért nevezzük meggyőződésnek a reményt.

Kérem, jelöljön vissza, Klára, toppant mellém két hét múlva, és én nem tudtam, min döbbenek meg jobban, azon, hogy ismét megszólít, vagy hogy virágot nyújt felém. Zavaromban elfogadtam, aztán elrohantam, hiába kiáltozott utánam, nem fordultam vissza. Nagymama azt mondta, és mintha számocák piroslottak volna a hunyorgásában, az óvatosság nem árt, óvatosan azonban nem lehet élni, anyám azt, hogy amit Isten akar, az úgyis bekövetkezik, és ezek az unitáriusok teszik a sírba. Mindketten sokat segítettek.

Eltelt egy hónap, azt hittem, már többé nem találkozunk, egy délután éppen a vágyaimat sepertem össze, amikor ismét mellém szegődött, azt mondta, ne haragudjak, de nélkülem mit sem ér az idővonala és az élete, könyörögve kér, legyen a felesége, ha megnövök, ő vár türelmesen, az anyámtól is megkéri a kezemet, ha akarom. Lehet róla szó, válaszoltam, s közben azon gondolkodtam, az idő mindenre képes. Nem is sejtettem, mi mindenre! Legközelebb, gondoltam, a nevét is megkérdezem.

A név nem jelent semmit, mondta, amikor hat hét múlva, már augusztus végén ismét megjelent. Ha nem hiszem, hogy úgy hívják, ahogy a Facebookon, akkor úgyis mindegy. Elszégyelltem magam, felajánlottam, kíséren el nagymamámig. Közben eltűnt a mézesmázassága, és ez jól is esett, de meg is ijesztett: aki ilyen könnyen változik, abban nem lehet bízni. Nagymamát teljesen megnyerte, egy fazekat a Fari (valahogy csak neveznem kellett) fejére parancsolt, ezen nevetgéltek.

Az udvarlás annyira összezavart, hogy kénytelen voltam egy Facebook-csoportot létrehozni, hogy a barátnőimmal megvitassam. Závodszy Kata azt írta, nagyon jóképű, és ne féljek az álnevektől. Borzont Réka szerint egy farkas mindig farkas, és ezen nem változtat a szerelem sem, még ha

igazi, akkor sem. Popács Ildi azon a véleményen volt, hogy a szülők túlparázzák az életet. Egyedül maradtam.

Ő pedig nem bukkant fel többé. Már az október is elszállt, ő még mindig nem mutatkozott. A Facebookra sem posztolt egész hónapban, és most már itt a december. Hűtlen hülye állat, ezt gondoltam, miközben a más fényképeit nézegettem. Mindenki bepasizott, még az a béna Ladányi Beáta is, csak nekem nincs szerencsém, noha már kezdték pletykálni, hogy egy igazi farkas udvarol nekem.

Aztán karácsonykor nagymamám is létrehozta a profilját, én meg sejtettem, hogy baj van. A szilvesztert nála töltöttük, és amikor eljöttünk, két zöld paraszat vettem észre a hajnali ködben. A testet sehogy sem tudtam megtalálni a tekintetemmel, és a nagymama konyhájában hangos csörömpöléssel zuhantak le az edények.

Boldog új évet, rezzent össze nagymama. Én meg egész úton a hátamban éreztem a zsarátnokot, és arra gondoltam, az égő eper a világ legszomorúbb gyümölcse.